

ΑΚΡΟΘΙΝΙΑ

μή φύλλου δρχ. 1

ΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Διευθυντής:

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 3

Γραφεία: Μαιζώνος 149

Γρηγόριος Χασάπης

Συνδρομαί, ἀγγελείαι προπληρωτέαι

ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ

Τύποις : Κουλουμπή

“ ΑΚΡΟΘΙΝΙΑ ”

Διαχειριστής :
ΠΕΛΙΑΣ ΣΑΓΡΗΣ
 Ίδιοκτητής :
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΜΕΛΙΔΩΝΗΣ
ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΗΤΣΩΝΙΑΣ

Συνδρομική προπληρωτέα

Εσωτερικού έτησία Δρχ. 25 ἑξάμ. 15
 Εξωτερικού » φράγ. 25 » 15
 Αμερικῆς » Δολάρ. 2 » 1

Πάτρις τῆ 6 Ἀπριλίου 1924

ΠΑΤΡΑΪΚΑ

Ο ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ

Ἡ ἀγριεμάρα του, κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἔχει καταστῆ ἀνυπόφορος. Δέρνει, τιμαρεῖ, ἀπληεῖ, προκαλεῖ, τυφενίζει. Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ κάνει ὁ διδάσκημος ἀνὰ τὸ πανελλήνιον τετόρος Ἀραβαντινός καὶ ὑπουργός ἐπὶ τῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν φρενοκομείων τῆς Ἑλλάδος.

Ο ΝΕΖΕΡΙΤΗΣ

Ἀπεφάσισε πλέον ὀριστικῶς ὁ κ. Γεώργιος Νεζερίτης ὅπως ἐκδέσῃ ὑποψηφιότητα κατὰ τὰς προσεχέεις βουλευτικὰς ἐκλογὰς μὲ ὅλως ἰαίτερον πρόγραμμα καὶ μὲ νέας πατριωτικὰς ἀρχάς. Ἐπικεῖται μάλιστα συνεργασία Ἀραβαντινοῦ—Νεζερίτου. Ὁ κ. Νεζερίτης συναντηθεὶς μὲ συντάκτην μας ἀνέπτυξεν εἰς αὐτὸν τὸ ἀληθῶς πατριωτικὸν προγραμμά του. Γι' αὐτὸ λοιπὸν καὶ ἡμεῖς παρακαλοῦμεν τοὺς κ. κ. ἀναγνώστας μας ὅπως ὑποστηρίξωσιν παντὶ σθένει, μὰ καὶ διὰ τοῦ αἵματος τῶν ἀκόμη, ἐὰν ἤθελε παραστῆ ἀνάγκη τὸν κ. Νεζερίτην. Καὶ ὅλα αὐτὰ παιδιὰ, γιὰ τὴ τιμὴ... γιὰ τὴ Πατρίδα...

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΟΣ

Μεγαλεῖο εἶσαι. Νᾶξερεις πόσο σ' ἀγαπῶ... ἠκούσθη προχθὲς λέγων, ὁ περίφημος ραδικοπώλης Νιόνιος ἢ Μεγαλεῖος, ἀποπειραθὴς νὰ χαϊδέψῃ τὰ ροδοκόκκινα μάγουλα ἐνὸς καλαθρεμμένου δουλικοῦ. μίᾳ οἰκίας τῆς ὁδοῦ Ρήγα Ρερραίου, τὸ ὁποῖον ἐμίλησε τοῦ Μεγαλεῖου διὰ νὰ ψωνίσῃ ραδικία.

— Ἀ νὰ χαθῆς ἀπὸ δῶ παλληάνθρωπε. τοῦ εἶπε τὸ δουλικό.

— Φεύγω, τῆς εἶπε, ἀλλὰ εἶσαι μεγαλεῖο, γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ τόσο σ' ἀγαπῶ. Καὶ φεύγων ἐξηκολούθησε φωνάζων : Πάρτε μεγαλεῖα ἀπὸ τὸ Μεγαλεῖοοοο !...

Ο Πορτογύρης

ΤΩΡΙΝΑ ΚΑΙ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Ἡμέρα ἠλιόλουστη ἀνατέλει γιὰ τοὺς χωριανούς, μ' ἀλήμονο μαύρη καὶ ἀραγνὴ γιὰ τὴ δυστυχισμένη μάνα !...

Μάθενε ὅτι τὸ ἀπόσπασμα φτάνει στὸ χωριὸ γιὰ νὰ πιάσῃ τὸ Γιάννο τὸ φονιά !

Ὁ γκιώνης κάθεται στὸ παραθύρι τῆς κόμαρας τῆς μάνας, τοῦ στὸ κρεβάτι κοιτᾶται ἀπ' τοῦ παιδιοῦ τὸν πόνο ! Ἀ ! δὲν τὸν ξέρετε σεῖς, δὲν μπορεῖτε νὰ τὸν νοιώσετε τὸν πόνο τῆς δυστυχισμένης μάνας, ποῦ συλλογέται ὅτι σὲ λίγο θ' αἰδέῃ μπροστὰ τὰ μάτια τῆς νὰ τῆς πέρνουνε τὸ μοναχοῖβό τῆς τὸ παιδί, τὸ παιδί ποῦ γιὰ ἴ ἀναθρέψῃ ἔφαγε τὰ νειάτα τῆς, πούλησε τὰ ὑπαρχοντά τῆς κ' ἐξευτελίστεται ξενοδουλεύοντας, γιὰ νὰ τὸν πᾶν στὶς φυλακὲς !... Στὶς φυλακὲς φονιά !...

Ὁ γκιώνης ἐξακολουθεῖ τὸ θλιβερὸ τραγοῦδι γιὰ νὰ τ' ἀκούσῃ πιὸ καλὰ ἢ δύστηχη ἢ μάνα ! ἂ. Ἄχ ! στριγγλοπούλι γκιώνι ὡς πότε πιά θά, μολογᾶς, ὡς πότε θ. προλέγῃς τὴ δυστυχία τοῦ ντουναῖνὰ τὴν ἀκούῃ ὁ κόσμος καὶ νὰ μαθαίνῃ τὰ κακὰ ποῦ θά γενοῦν σὲ γίγιο !...

Ὁ Γκιώνης ἐξακολουθεῖ τὸ θλιβερὸ τραγοῦδι γιὰ νὰ τ' ἀκούσῃ πιὸ καλὰ ἢ δύστηχη ἢ μάνα !

Δυστυχισμένη μάνα !... Σὲ λίγο θὲ νὰ δῆς νὰ πάρουν τὸ παιδί σου, καὶ νὰ τὸ πᾶν φονιά στὴ φυλακὴ !.

Ἀ ! νὰ, σὲ λίγο ἐρχόνται, ψάχνουν καὶ τόνε βρίσκουν !...

— Κακοῦργοι ! τὸ παιδί μου !...

Τὸ μόνο στήριγμά μου !... Δὲν νιώσατε σεῖς τῆς μάνας τὴν λαχτάρα :... Μάνα ἐσεῖς δὲν ἔχετε :... φωνάζει ἢ μάνα, μὰ τοῦ κάκου.

— Κυρά ! καὶ κεῖνος μάνα εἶπε τῆς ἀπαντοῦνε σκυθρωπὴ καὶ πέρνουν τὸ παιδί τῆς κ' ἀφίνουν τὴν μάνα ἔρημη στοῦ πόνου τὴ λαχτάρα !...

Δυστυχισμένη μάνα ἦταν ἡ μόνη σου παρηγοριά, τὸ μόνο στήριγμά σου.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΝΥΜΦΗ

Περίεργον.... ἀληθῶς περίεργον. Εἶπε νὰ σταυροκοπιέται κανεῖς, ἀλλὰ καὶ νὰ χαίρεται συνάμα, διότι εὐρέθη μία εὐκαιρία νὰ παντρευτῆ ἓνα ἐπὶ πλέον κορίτσι. Προχθὲς ἐλάβαμεν εἰς τὰ γραφεῖα μας μία ἐπιστολὴ ἀνώνυμον, ἣς περιεῖχε καὶ μίαν φωτογραφίαν. Ὁ ἀποστολεὺς διὰ τῆς ἐπιστολῆς του ταύτης μᾶς καθιστᾷ γνωστὸν ὅτι ἀπεφάσισε πλέον ὀριστικῶς νὰ παντρευτῆ καὶ μᾶς παρακαλεῖ νὰ τοῦ ἐξεύρωμεν μίαν γύμψην. Ὁ ἀνωτέρω γαμπρός δὲν ζητάει καὶ πολλὰ πράγματα. Θέλει, λέγει, μιά γυναικὰ ἡλικίας ἕως 25 ἐτῶν, μειοῦ ἀναστήματος, νᾶχη πόλκα τὰ μαλιὰ, γαμπίτσα στρωτὴ σὰν τοῦ τσολιὰ καὶ πρόσωπον ποῦ νὰ μοιάζει σὰν μούρι καλοθρεμμένου... Ὅσον ἀφορᾷ, λέγει, τὴ προῖκα δὲν τὸ χαλάμε. Ἡμεῖς λοιπὸν ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν παροιμίαν : «Κάμε τὸ καλὸ καὶ ρίχτο στὸ γιολό» καὶ θέλοντας συνάμα νὰ ικανοποιήσωμεν τὴν ἐπιθυμίαν, τοῦ εὐγενοῦς γαμπροῦ παρακαλοῦμεν τὰς ἐνδιαφερομένας ὅπως προσέλθωσι εἰς τὰ γραφεῖα μας, ἐνθὰ ὑπάρχει ἀνυρετημένη ἢ εἰκὼν τοῦ γαμπροῦ, γιὰ νὰ κλεισώμεν καὶ τὴν συμφωνίαν μὲ κείνην τῆς ὁποίας τὰ προσόντα θά εἶναι παρόμοια μὲ τὰ ὑπὸ τοῦ γαμπροῦ αἰτούμενα. Πρὸς ἀποφυγὴν δὲ συνωστισμοῦ καὶ παντὸς ἀπεικταίου ἠδοποιήθη ἡ ἀστυνομία, ἢ ὁποῖα ἀνέλαβε νὰ βάνῃ τὰς ὑποψηφίας εἰς γραμμὴν. Διότι ἐφαρμόζεται καὶ ἐδῶ ἡ παροιμία : «Μὲ τὴν ἀράδα σου θά πᾶς κ' ἄς εἶσαι καὶ παππᾶς».

Ὁ Πορτογύρης

Εἰδοποίησις : «Πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων δηλῶ ὁ ὑποφαινόμενος διὰ τῆς παρουσίας ὅτι δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος κατεδικάσθη ἔσγάτως εἰς θάνατον καὶ ἐκατατομήθη λθές...»

Ἐνας ἐξηνταβελώνης προχθὲς ἔλεγε πρὸς φίλον του.

— Βρὲ ἀδελφε, δὲν ξεύρω πλέον πῶς νὰ κάμω. Ὅταν περιπατῶ λειώνω τὰ παπούτσια μου καὶ ὅταν κάθηναι λειώνω τὸ παντελόνι μου!

Ὁ Γκιώνης ἐξακολουθεῖ τὸ θλιβερὸ τραγοῦδι γιὰ νὰ τ' ἀκούσῃ πιὸ καλὰ ἢ δύστηχη ἢ μάνα !...

Γ. Ι. Φουσάρας

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΑΜΑΡΤΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ

Κατά μετάφραση εκ του Γαλλικού υπό της Δ)δος YVONNE BROUELLI

Η ΛΙΜΝΗ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ:-Η ΕΚΔΙΩΞΙΣ

Ἄγαπῆτόν μου παιδί, Γιλβέρτε μου... Ἄλλὰ γὰρ μὲνα δὲν ἦτο μιά θυσία. Καὶ μαζί σας, σ' αὐτὸ τὸ μέρος ποὺ ξαναγάπησα δὲν ζητῶ παρὶ νὰ περάσω τὴν ζωὴν μου.

Τὸ γ' ἠορίζετε καλά. Ἄλλι δὲν θὰ εἶμαι εἰς τὸ Ροσεγκί παρὰ ὁ θεῖος ὁ Γιλβέρτος ἕνας ἰδιότροπος.

Ἐνῶ στὸ βλέμμα τῆς μητρὸς του αὐτὸς ὁ μικρὸς Μαρκησίος θὰ μεγαλώσῃ γενναίως, ἐνῶ ἡ καλὴ γιὰγιά θὰ τὸν ἰδῇ νὰ γίνῃ ὁ πραγματικὸς ἀρχὴ ὡς τῆς οὐκογενείας.

Δὲν εἶναι ἔτσι Κλάρα;

Ἡ μελαγχρινὴ νέα γυναῖκα ἐχαμογέλασε ἐνῶ τὸ ἀγοράκι ἔλεγε.

Μαὶὰ ὅταν θὰ γίνω μεγάλος θὰ φύγω καὶ ἐγὼ γιὰ τὸν πόλεμο μαζί με τὸν θεῖόν μου.

Ναί... ἀλλὰ μικρὸ μου Ἰάκωβε, τοῦ ἀπαντᾶ γελῶν ὁ Γιλβέρτος Ροσεγκί, ὅταν θὰ ἦσαι μεγάλος θὰ ἔχω ρευματισμούς καὶ ἀπὸ τὸν πόλεμο δὲν θὰ μὸν μὲνει παρὰ τὸ νὰ σοῦ τὸν διηγηθῶ. Ἐκτὸς αὐτοῦ δὲν θὰ εἶναι μεγάλος ὁ πόλεμος παρὰ ἕνας ἀπλὸς στρατιωτικὸς περίπατος, ποὺ θὰ κάμωμε στὴ Γερμανία.

Καὶ ρώτησε τὸν Γρηγόριον Λεμίστο, ἀγάπητῆ μου μητέρα, ὅστις ἤξεύρει, διότι ἐπῆγε ἄλλοτε στὸ πόλεμο. Ταῦτα δὲ εἰπὼν ἐτραβήχθη ὀλίγον, διὰ νὰ ἀφήσῃ νὰ πλησιασῇ, ἕνας ἀνθρώπος· ἔως 50 ἐτῶν ποὺ φοροῦσε τὴν πράσινη στολὴ τοῦ δασοφυλάκου. Εἶχε στὰ μανίκια του δύο ἀσημένια γαλόνια, τὰ ὁποῖα ἔδειχναν ὅτι ἦτο δασοφύλαξ, καὶ εἶχε μαζί του μίαν νέαν ξανθὴν, πολὺ ὡραίαν, ἀλλὰ πολὺ ὠχρὰν, ὑπὸ τὸ βαρὺ στέμμα τῶν μαλλιῶν τῆς καὶ με λαμπρὰ μάτια ἀπὸ πυρετὸ καὶ ἀπὸ ἀγωνία. Ἐφαινότο ἀλοῦσα. Βεβαίως κύριε κόμη, λέει, ὁ γέρον δασοφύλαξ, στὴν ἐποχὴ μου δὲν ἀρχίσαμε οὔτε στὴν Ἰταλία οὔτε στὴν Ἀφρική καὶ δὲν θ' ἀργήσωμε καὶ τούτῃ τῇ φορᾷ.

Τούτῃ τῇ φορᾷ, ἀπήντησε ζωηρῶς ὁ Γιλβέρτος με ἕνα βλέμμα πρὸς τὴν Ξανθὴν κόρη, τούτῃ τῇ φορᾷ, ἀκόμη γλῆγορῶτερα θὰ κλειώσωμε.

Ναί... Ναί... ἀπήντησεν μίαν φωνὴ ὀκλουθιμένη ἀπὸ εἰκοσι ἄλλας...

Στὸ Βερολίνον... Στὸ Βερολίνον...

Ἐνας ἀπὸ αὐτοῦς, ποὺ φώναζε πειθὸ δυνατώτερα, ἕνα παλληκάρι ποὺ εἶχε σῶμα σὰν τοῦ Ἡρακλέους, με πρόσωπον μεγάλο καὶ χαρούμενο, προσέθεσε με μίαν οὐκείότητα ὀλίγον δειλὴ:

— Δὲν εἶναι ἔτσι κύριε Γιλβέρτε; δὲν εἶναι ἔτσι λοχαγέ μου;

Ὁχι Μπουασονέ, δὲν εἶμαι πλέον λο-

χαγός, ἀφοῦ ἔχω δώσει τὴν παραίτησίν μου. Ἐρχομαι ὅπως καὶ σὺ σὰν ἀπλὸς ἱππεύς.

Ἄλλὰ ὅταν θὰ φθάσωμεν ἐκεῖ περὰ, κ. Γιλβέρτε ἴμαι βέβαιοι ὅτι θὰ ξαναπροαχθῆτε.

Ἴσως... Ἄλλὰ ὡς τότε...

Ἐως τότε, ἀπήντησεν ὁ Μπουασονέ, ἡ κυρία Μαρκησία μπορεῖ νὰ μὲνῃ ἡσυχος. Γιὰ ὅτι τοῦ χρειασθῆ θὰ εἶμαι ἐγὼ πλησίον του, αὐτὸ τοῦλάχιστον τὸ γνωρίζετε.

Εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων γιὰ τὸ παιδί μου, καλέ μου Μπουασονέ.

Νὰ μὴ μ'εὐχαριστήτε κυρία Μαρκησία, μήπως δὲν εἶμαι ὁ υἱὸς τοῦ πλαιωτέρου σας ἀμπελουργοῦ;...

Δὲν ἤμουν ἐγὼ, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔφερα τὴν κυνηγετικὴν ντύσκαν τοῦ κ. Μαρκησίου ὅταν ἤμουν μικρὸς;

Ὅταν μεγάλωσα, δὲν ἐπῆγαινα νὰ κυνηγῶ τοὺς ἀγριοχοίρους μαζί με τὸν κ. Γιλβέρτον, σὰν δύο καλοὶ φίλοι;

Μπορῶ λοιπὸν, νὰ ξεχάσω ὅλα αὐτὰ, ὅταν θὰ εὐρισκώμεθα μπροτὰ στὸ κανόνι;

...Μὴ φοβεῖσθε κυρία Μαρκησία...

Ἄλλὰ, ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Γιλβέρτος τοῦ Ροσεγκί ἐλαίω ὅτι κανεὶς μας δὲν φοβάται!... Ὅπως δὲν θὰ εἶναι κανένας ποῦ θὰ ἰδιστάξῃ... Σήμερον... αἴθριον... ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ κάμῃ τὸ καθήκον του... ὅλον τὸ καθῆκόν του!...

Ἦρῃκει, προσέθεσε με μίαν ἀπότομη καὶ ξαφνικὴ φωνή, πρέλει νὰ συντομεύσωμεν χάριν ἐκείων ποῦ ἀγαπῶμεν, τὰς ἀγωνίας τῆς παρουσίας καταστά· εως.

Ὁχι κύριε κόμη, εἶπε με αὐστηρὰν φωνὴν ὁ Γέρον δασοφύλαξ, ἐνῶ εἰς τὸ βλέμμα τοῦ Γιλβέρτου ἡ νεαρὰ ξανθὴ κόρη ἐφῆμεν ὁ ἀκό μῆπειν ὠχρὰ καὶ ἦτο ζωγραφισμένη στὰ μάτια τῆς ἡ ἀγωνία καὶ ὁ πυρετός, ὄχι, ἐπανελάβε, κανεὶς δὲν θὰ διστάσῃ... καὶ ἐὰν ἡ τύχη θέλει νὰ νικηθῶμεν, καὶ ἂν οἱ παλῆοι καιροί, ποῦ διηγούμαι, πρόκειται νὰ ξαναρθοῦν... οἱ καιροὶ τοῦ 1814... ἢ εἰσβολή...

Ἦ λέρτε Γρηγόριε καὶ ποῦ πάει ὁ νοῦς σας;...

Σκέπταμαι τὸ τουφεκί μ. ν. ποῦ θὰ τὸ ξαναγομίσω καὶ τοὺς Πρώσους ποῦ θὰ σκοτώσω, κύριε κόμη.

Ἄλλὰ, εἶπε γρήγορα, αὐτὰ εἶναι ἰδέες ἐνὸς γέροντος...

—...Καὶ λόγια ποῦ τρομαίζουν τὴν κόρη σου Γρηγόριε, εἶπε με αὐστηρότητα ἡ Μαρκησία... Βλέπεις πόσον ἡ δυστυχισμένη μικρὴ σου Μάρθα, ἔχει τὸ πρόσωπο τρομαγμένο;

Ναί... ἀλήθεια ἐφώναξε ὁ δασοφύλαξ με ἀνησυχία. Μάρθα δὲν εἶσαι καλά; Ὑποφέρεις;

Ναί, κυρία Μαρκησία εἶναι ὀλίγος καιρὸς ποῦ ὑποφέρει καὶ δὲν ξεύρω τί νὰ πῶ!... δὲν θέλει νὰ ἰδῇ τὸ Γιατρὸ, μοῦ λέει ὅτι δὲν εἶναι τίποτ'... ὅτι ἴσως ἔχ' ἀνάγκη νὰ ἀλλάξῃ τὸν ἀέρα.

Ναί, ἀνέκραξεν ἡ νέα κόρη, εἶμαι βεβία. ὅτι αὐτὸ θὰ μὸν κί εἰ καλὸ.

Λοιπὸν Γρηγόριε παεπει νὰ τὸ κίμετε.

Εἶναι ὅλα ἀποφασισμένα κυρία Μαρκησία καὶ μόλις περῶσιν αἱ μεγάλες ζέστες, σὲ πέντε-ἕξ βδομάδες, θὰ πάη νὰ ἰδῇ τὴν θεία τῆς στὸ Παρίσι.

Τὰ σάξατε; ἠρώτησε χαμογελῶσα ἡ Μαρκησία.

Ὁ Δασοφύλαξ ἐκούνησε τὸ κεφάλι του.

(Ἀκολουθεῖ)

Τώρα τοῦ Παντρεύθηκες

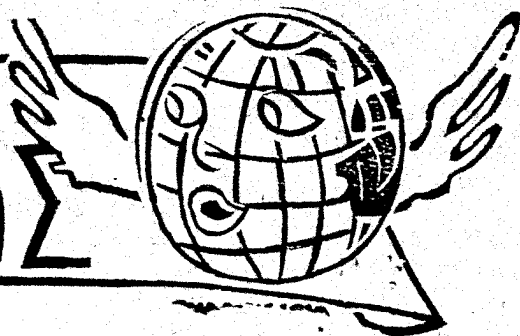
Καὶ τώρα ποῦ παντρεύτηκες παλιὰ μου
τὰ ἀπλοτὰ σου τὰ μυαλὰ νὰ βάλῃς... σὴν
[φιενάδα.
[μυουγάδα.
Τώρα μητέρα θὰ γενῆς τῆς τρέλλης νὰ τῆς
[πάφης.
καὶ τῆς παλῆς ἐνθύμησες γιὰ πάντα νὰ τῆς
[θάφης.
Τὰ περασμένα ξέχασε ἔτο' εἰ' ὁ κόσμος
[ψεύτης!
ἄλλος θὰ εἶνε πρόστυχος ἄλιος θὰ εἶνε
[κλέφτης!
Κ' ἄλλος ποῦ θέλει τὴν τιμὴν θὰ ζῆ
[βασανισμένος
θὰ ἔχη πίκρες σὴν καρδίαν μου θάρε
[τιμημένος!
ΜΑΓΚΑΣ

Πεύρω

Φύγω στὸν ἄλλο κόσμον περὰ ἀφοῦ
ἐσὺ τὸ θέλεις ἀφοῦ μοῦ πῆρες τὴν καρδίαν
καὶ πίσω δὲν τὴν στέλλεις,
Σ' ἀγάπησα Σὲ λάτρευσα Σὺ ἦσουν
τὰ δνεῖρά μου Μ' ἀφ' ὅτου σὲ ἀπόλερα
ἐγενεας ἢ ἐχρῆθ' μου.
Γι' αὐτὸ μόνον με ἀρῆσες μόνη γιὰ
πάντα μείνε κί ἂν ἴσως τὸ μετανοήσωσε
κερὸς ἀκόμη εἶναι
Μικρὰ στὸν ἄλλο κόσμον ἐκεῖ πουλί μου
θ' ἔλα; κί, ἂν δὲν ξέρης τὸ δρόμο ἔλα
μαζὶ νὰ πάμε
«Αὐθρινὸς Σατρῶς»

Ὁ λέγων ἐν ψεύδῳ δὲν σκέπτεται οἶον φοβερόν ἔργον ἀναλαμβάνει: ὅτι θὰ ἀναγκασθῆ νὰ ἐπινοήσῃ εἰκοσιν ἄλλα ψεύδη ἵνα ὑποστηρίξῃ τὸ πρῶτον.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΣΤΑ ΠΑΡΑΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΛΗΝ ΑΓΑΠΗ

«Μ' ανάμνησες καλύτερα
να ζή κανείς στον κόσμο»

Ο Βάσος Θαλασσινός, φοιτητής στο Πανεπιστήμιο των Αθηνών για δικηγόρος μπορούσε να κληρωθεί πώς ή αν, ο πιο κλυκαυμμένος, απ' τους φοιτητές. Δε το έκανε, μα οι φίλοι του δεν έπαυσαν να τον παινεύουνε δίκαια. Φαντασθήτε ένα αγαλμάτινο μέγριο σώμα, πλαστικό σαν του Έρμη, φαντασθήτε ένα ρόδινο πρόσωπο, δυο κατάμαυρα σαγηνευτικά μάτια, πλούσια μαλλιά κι ένα φρόνιμο στόμα πάνω απ' τα κόκκινα χείλη του. Έλεγε πως ο Βάσος δεν ήταν από θνητούς γεννημένος. Ήσαν ασμικός και μια φορά ήταν η τραλλή Αποκρυά του 192. Έτσι να γνωριστή με μια γυναίκα, άδελφή ενός φίλου του, τη Λίνα, στο χορό του Λυκείου.

Αυτή στο πρόσωπο του Βάσου βρήκε το πρόσωπο που καιρό νάρα ώνευροπολούσε. Ο Βάσος είχε ό,τι χρειαζόταν για να γίνει ο εκλεκτός της καρδιάς της. Στο δίδυμο ενός χορού του εξομολογήθηκε τη μεγάλη φωτιά που σε λίγα λεπτά φάνηκε ε'ω παίν δεν ήταν. Ο Βάσος γουστάρει τη Λίνα και την χόρευε δυο χορούς.

Στην αρχή ο Βάσος έπερνε την περιπέτεια του αυτή απλή σαν τις άλλες που πολύ συχνά του συνέβαιναν. Η Λίνα όμως τούχε κερδίσει την καρδιά, τον έγούττεισε κι' εκείνος δεν μπορούσε ν' απορύνη τις τρελλές παιχναδιάρικες ματιές της. Για πρώτη φορά, ο γοητευτών αυτός, υποδουλεύθηκε στα μάτια μιας ώρας! Για πρώτη φορά αίσθανθηκε την καρδιά του να πάλλη τόσο δυνατά για μια γυναίκα! Για πρώτη φορά, τέλος, ο Βάσος ένοιωσε βαθειά τον έρωτα!

Η Λίνα τύπος νεότερης γυναίκας, γυναίκας όχι προωρισμένη ν' αγαπάει, γυναίκας πεισματάρικας, γυναίκας που θέλει να χει τον άνδρα στα χέρια της, δεν ήταν δυνατό να βλέπη άνδρα αδιάφορο και μια φορά που αγαπήσε το Βάσο ήθελε να τον έχει δούλο της. Δεν άφινε την ευκαιρία να τον εξευτελίη περισσότερο με το πείσμα και τον χυναικείο εγωισμό της! Εκείνος δούλος στον έρωτα δεν μίλο σε ώρωον έσο βράδυ ή καρδιά τον είχε πλυμμηρίσει από θυμό έφυγε μακριά της. Λυπώταν μα...

Πέρασαν τρία χρόνια. Είναι παρομοιή Πρωτοχρονιάς. Σαναβλίζονται το Βάσο καθισμένο σ' ένα τραπέζι του κεντρικού ζαχαροπλαστείου με το ένα πόδι πάνω σ' άλλο. Φαίνεται μεγαλύτερος από ό,τι είναι και προσέχει στον κόσμο που περνά. Ένα μικρό λουστράκι του έφερε μια σημείωση. Μ' αδιαφορία την κύταξε και την άφησε να πέση χάμα. Η σημείωση έλεγε:

«Κυρία Βάσο, Σας ζητάω συγγνώμη. Αν θέλετε να με δήτε, στις 8 1/2 το βράδυ

στον Θείον Σταμάτη. Με πολλά φιλά ή ΔΙΝΑ σου ή παλιά σου αγάπη».

Ο Βάσος κύταξε σε μια ώρισμένη διεύθυνση που του είχε δείξει ο κομιστής της σημείωσης. Ήταν δυο γυναίκες, ή μια ή Λίνα, ή άλλη χωρ'ε άμφιβολία φίλη της. Ο Βάσος άμφέβαλε για μια στιγμή τα αισθήματά του, ήταν σαΐατα. Δεν ήξευρε τι να κάνει. Να πάη; να μήν πάη; Στο πρόσωπό του διακρινες προφανή άνησυχία. Η Λίνα τον κυττούσε και κατόπι απομακρυνόταν σιγά ώ; που χάθηκε... Ο ήμιος έβισε κι' ο Βάσος σηκώθηκε απ' την καρέκλα. Διευθύνθηκε κατά το σπίτι του θείου Σταμάτη χωρίς καμιά διστακική άποφασί. Σε μια στιγμή σκέφθηκε ψυχάλογησε τη συγγνώμη της τήν έγραψε γυναικεία κι' όριστικά πια άλλαξε δρόμο για να μη ξαναδη ποτέ τη Λίνα κι' έφερε στα χείλη του ένα στίχο για δικαιολογία:

«Μ' ανάμνη καλύτερα
να ζή κανείς στον κόσμο
παρα με λύπες και χαρές
να φθίη οάντων δούμο!»

ΑΛΚΗΣ ΡΙΖΑΡΗΣ

Εκείνον αού με νοιώδει

Φεύγω μακριά κι' άφίνω πίσω
δύο μάτια γλυκά θερμά

Φεύγω μακριά κι' άφίνω πίσω
μια καρδιά που για με κτυπά

Δεν συμπονώ την καρδιά εκείνη
γιατ' ή δική μου μαύρη καρδιά

Είναι πλασμένη από πέτρα
και δεν αγαπήσει, δεν αγαπά

Άλλα δυνατόν ν' άπατώμαι
για τούτο στέλλω εις αυτήν

Χίλια γλυκά θερμά φιλάκια
εγαλμένα μετ' απ' την ψυχή

Z, Π,

Χαράματα

Πέπλος άχνός σκέπατε την άτμόσφαιρα
κι' ήρεμα φύγει το θαμπό φεγγάρι και
μακριά λαλούν άηδόνια της σιγαλιάς τη
θέση ή τρέβη θε να πάη

Χαράματα με; τώ μορφο κηπάκι πήγα
και ούαξα ροδάκι γελαστό και ποιημένο
απ' την άγνη με δρόσο θα στο προ-
σφέρω όταν θάρθω

Επήρα ρόδα να σου δείξω κατά πόσο
άγνη και ρόδινη και δροσερή εις' ή καρδιά
σου κι' άκόμα πόσο, αγάπη μου, δροσίξης
την έρημ μου ψυχή σαν βρισκομαι κοντά σου
Πάτα Γενάρης—1924 ΑΛΚΗΣ ΡΙΖΑΡΗΣ

ΛΙΓΑ
ΑΠ'
ΟΛΑ

Κατά τας γενομένας άχρι τουδε αξιολογί-
στον βυθόμετρήσεις, το μέγιστον θαλάσσι-
ον βάθος, 8613 μέτρα εδρέθη εν τώ μεγάλω
ώκεανώ προς άνατολάς των Κορινθίων. Και
εν τώ Ειρηναίω ώκεανώ εδρέθη βάθος
8000 μέτρων. Κατά μέσον όρον το βάθος
της θαλάσσης δύναται να υπολογηθή εις
3.400 μέτρα, το δ' έμβεδόν πιασάν των θα-
λασσών όμου άνέρχεται εις 3.138 000 κυ-
βικά μίλια. Εάν πάσα ή έξέχουσα της επι-
φανείας της θαλάσσης στερεά καταβυθίζετο
ποτε ει; την άπέραντον ταύτην καταβύθραν,
θα έπλήρου μόλις το είκοστόν αυτής μέρος.

Φοιτητής: (προς τον Ξενοδόχον)
= Μήπως ή:ον ιδώ προητέρα ένας φοι-
τητής Αλεξόπουλος;
Ξενοδόχος: (σικεπτόμενος) Αλεξόπουλος...
... Αλεξόπουλος... ά, ναι! τώρα προ όλί-
γουν επλήρωσε κι' έφυγε...
Φοιτητής: Επλήρωσεν, ειπες; Τότε δεν
είνε αυτός.

Όσον ειλικρινής και αν εινε ή θλίψις του
κληρονομούτος πλούσιου συγγενή, ύπάρχει
όμως και μεγαλειτέρα αυτή θλίψις. Είνε δε
εκείνη την όποίαν θα ήσθάνετο εάν άίφνης
ό παρ' αυτού θρηνηούμενος έπαύηχετο εις
την ζωήν.

Η Βενεζονίλα έχει 56 εορτάς το έτος
κατά την διάρκειαν τούτων οι άνθρωποι
κλειούσι τα καταστήματα των διασκεδάζον-
τες με την όργιστομαχίαν και άλλα διάφορα
παιγνίδια.

Γιατρός: Η κυρία πρέπει να κάνει συχνούς
περιπάτους.

Ο σύζυγος: Τι να της κάνω, γιατρέ μου,
δεν την κάνω καλά να πηγαίνη πουθενά,
όλο να κλάθεται της άρσει.

Γιατρός: ότε διδε της λίγα λεπτά να πη-
γαίνη στα έμπορικά.

Τινές των άστέρων περιστρέφονται με τα-
χύτητα 50 μιλίων κατά δευτερόλεπτον.

Εις τας Ινδίας όταν γεννάνται παιδίον, ο
ιερεύς απευθύνει προς αυτό την εξής προ-
σλαϊάν:

Τενίον, εισέρχεσαι εις τον κόσμον εν
κλαυθού; ενώ πάντες περι σε μειδιώσι προ-
σπάθης να ζήσης ούτως ώστε να δυναθής
να έξέλθης του κόσμου μειδιών, ενώ οι πάντες
περι σε θα περραδίδωνται εις κλαυθμούς.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΛΑΪΚΕΣ ΣΚΗΝΕΣ

... Τι να κόμης κυρά Κώσταινά μου. Βλέπεις ήταν γραφτό της μαύρης και της άραγνης της 'Αλέξως να χάση τὸ Βασίλη της!

Μὰ κι' ὄχτρες ποῦ σ' ὄχτρεύεται! τὸν προκομένο τὸ γυιό της ποῦ ξεμαύλιζε τὴν καχομοίρά τὴν Μάρω

"Αμ σώπα, ναι κυρά Φρόσω μὴν κολάσεις τὴν φυγή σου.

Πιστεύεις ν' εἶναι ἀλήθεια:

"Ὁ τότε ἄκουσε νὰ μάθησε μὲ τὸ νῆ και μὲ σίγμα πῶς ἔγινε τὸ πρῶγμα

"Ποῦ λές, ὁ Βασίλης ἐδούλευε στὸ ἐργοστάσιο καὶ κ'ἔθε βράδυ ποῦ σκόλαγε ἀπὸ τὴ δουλειά του ἀπέρναγε ἀπὸ τὴν ταβέρνα τοῦ μπάρμπα Σπύρου καὶ καθότανε λιγάκι. Ἐπῆνε ἕνα κοτῆρι κρυσὶ καὶ ἀπὸ καὶ ἔκινε γιὰ τὸ πῆτι του.

— Μιὰ στινμὴ κυρά Κώσταινα, μὲ συμπαθῆς κιάλα, φωνάζει τὸ μωρὸ μίσκι: Στάσου νὰ παῖν νὰ τὸ σωπάσω κι' ἔφτασα.....

— Λοιπὸν ποῦ λές, ὁ συχωρεμένος ὁ Βασίλης ἔλα σκόλαγε ἤθελε νὰ περαση ἀπὸ τὸν μπαρμπα Σπύρο νὰ τοῦ κἀνῃ τὴ σχετικὴ ἐπισκεψή.

Ἐίπες ὅτι δίπλα στὴν ταβέρνα κἀθεται ἡ κυρά Ἑλένη ἢ ἄμαζοῦ μὲ τὴ κέρη της.

Τὴν Μάρω ντε!

"Αμ ἔβγαίνε λοιπὸν ὁ Βασίλης ἀπὸ τὴν ταβέρνα ἦταν ἀπαραίτητο νὰ μὴ στρίψῃ τὸ μυστάκι του καὶ νὰ μὴ ρίξῃ μιὰ ματιὰ στὸ παραθύρι τῆς λεγάμενης

— Συγγνώμην κυρά Φρόσω μιὰ στινμὴ!

"Ὅστε τῆς ἔκανε γλυκὰ μάτια σὰ νὰ λέμε;

— "Αμ καὶ! κυρά Κώσταινα καλὸς ὁ λόγος σου ἀπὸ τὸ στόμα μου τὸ πῆρες.

Βλέπεις καυμένη;

Κι' ὕστερα δὲν θές νὰ μὲ πιστέψεις.

"Ἄκουσε λοιπὸν ν' ἄκουσῃς.

— Ἡ καχομοίρα ἢ Μάρω στὴν ἀρχὴ δὲν κατ'ἔλαβε τίποτα

"Ὅστωα ὅμως ἀπὸ λίγο καιρὸ πῆρε χαμπέρι πῶς ὁ Βασίλης τὴν κύταγε περίεργα καὶ νόμησε ἡ μαύρη πῶς τὴν ἀγάπαγε.

"Ὁ, τὸ κορίτσι: τὸν συμπάθησε κι' αὐτὴ καὶ ἕνα βράδυ τὸν ἔμπασε κρυφὰ στὸ σπῆτι της.

Τὰ εἶπανε γιὰ καλὰ καὶ σὲ λίγες μέρες τῆς εἶπε πῶς θὲ τὴν πάρη.

"Ἀχ! κυρά Κώσταινα

Νάταν ὡσα μαύρη ποῦ τὸν ἔμπαζε στὸ σπῆτι της; Νάταν ὡσα μαύρη σου λέου.

Σὲ λίγο καιρὸ ἢ Μάρω μας ἦτανε.....

Πῶ! Πῶ! ντρέπομε ποῦ τὸ λέω.

— Τι λές κυρά Φρόσω; δηλαδή εἶναι ἀλήθεια;

— Ναὶ! Ναι!

Σὲ λίγο καιρὸ ἢ προκομένη ἦταν ἔγκυος.

Ἡ δόλια ἢ μάντης της τὴν πῆγε στὸ νοσοκομεῖο. — Βλέπεις ὁ κοντοκιάπας ὁ Μανέλης, ὁ ἄντρας της; ἐδούλευε ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ τὸ βράδυ πῆγαινε στῆς 12 τὰ μεσάνυχτα καὶ τὸ πρῶτὸ ἔβγαυε στῆς τίσσερες, καὶ ὡς ἔχτουτου δὲν ἔβγαυε χαμπέρι: τὴ γινόταν σπῆτι του.

— Καὶ τὸ παιδί: τί ἔγινε;

“ΚΑΤΑΚΕΚΑΥΜΕΝΗ,, Δεκαπενθήμερος ἀνορθογραφικὴ ἑφημερίς. Ὅργανον κυ- στικῶν ἀρχῶν

Τὰ ἀποστελλόμενα χειρόγραφα δημοσιεύονται ἢ μὴ εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων. Ἔως ἀόριστον Ἀριθ. φύλλου οὐδεὶς. Γραφεῖα δὲν ὑπάρχουν. Τηλεγραφικὴ καὶ τηλεφωνικὴ δι-
εύθυνσις ἐλλείπει

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΚΑΜΜΕΝΟΣ

Ἀντὶ κυρίου ἀρθρου.

Ἐπιστηρίζετε μὲ χεῖρας καὶ πόδας τὴν «Κατακεκαυμένην» εἶναι ἡ μὴν ἑφημερίς ἣτις ἀποβλέπει εἰς τὸ ποιοτικὸν ἔργον.

Ἡ ἑφημερίς μας θὰ σᾶς τέρψῃ, θὰ σᾶς διασκεδάσῃ, θὰ σᾶς ἀπολαύσῃ καὶ θὰ σᾶς κἀμῃ πνευματικῶς... κεντούς.

Ἐδελαιοῦτες! ὅτι οἱ ἀναγνώσται μας δὲ θὰ μείνουν ἐχθροὶ τῆς καὶ ταῦτα πρὸς τὸ παρόν, μετὰ τὴν ἀόριστον.

“Ὅσοι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὴν ἀναγνώσουν, τοὺς συνιστοῦμεν ἄς μὴ τὴν ἀναγνώσουν.

Περὶ τῆς ἀληθείας

Παρακαλοῦμεν τοὺς συνδρομητὰς καὶ διανοητὰς μας νὰ μὴ ἀπατήσουν τὴν ἀπόδοσιν τῶν χρηθῶν μας ἐν περιπτώσει χροσικότητας τῆς ἑφημερίδος μας, διότι δὲν σκεπτόμεθα νὰ τοὺς τὰ ἀποδώσωμεν.

Ἐσωτερικὰ εἰδήσεις.

Ἐθνοσυνέλευσις

Ἐπιηφίσθη νομοσχέδιον, δι' οὗ ἐπιτρέπεται εἰς μὲν τοὺς τυρλοὺς νὰ εἰσέρχονται δωρεάν εἰς τὰ θεάτρα καὶ κινηματογράφους, εἰς δὲ τοὺς κοφιλῶντας νὰ ἔχωσιν ἐλευθέρων εἰσοδῶν εἰς τὸ Ὡδεῖον.

Ἐπισημοὶ εἰδήσεις

Πληροφοροῦμεθα ἐπισημῶς ὑπὸ τοῦ τενοῦρου κ. Ἀραβαντινοῦ, ὅτι ἀνέλαβε τὸ Ἐργασίον τῶν Φρονοβλαβῶν ἕμια τὴ ἀναλήψῃ τῶν καθηκόντων του, διέταξε τὸν τουφεκισμὸν δύο μαθητῶν, ὡς προκάλεσαν αὐτὸν δημοσίᾳ.

Πληροφοροῦμεθα ὅτι Ὁ Ταρχαάν μπεγς θὰ ταφῇ δι' εἰκοστὴν φορὰν καὶ θ' ἀναστηθῇ εἰς βάθος 50 μέτρων ὑπὸ τὴν γῆν.

— Τι ἔγινε; τί ἤθελες νὰ γίνῃ;

Ζῆ καὶ βασίλει. Εἶναι μακρὰ τὸ ἔχουν κατὶ μπυρμακάδες του. Ἐπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ντροπὴ ἢ Μάρω ἔπεσε βαρεὶ στὸ κρεβάτι.

Ὁ Βασίλης τ' ὄσκεισε γιὰ τὴν Ἀθήνα κα οὕτε γράμμα οὕτε γραφὴ.

Ἐκεῖ πέρα ποῦ ἦτανε γλένταγε μὲ τὴ μια καὶ μὲ τὴν ἄλλη.

Ἐτύχως ποῦ τὸ κορίτσι γιαιτρεύτηκε καὶ τὸν ἔλασε γλήγορα.

Μὰ τὸν καταράσθηκα νὰ τὸν πᾶνε σπῆτι του μὲ τὴν τὰβλα.

Νὰ ποῦ ἔγινε.

Ποῖδς ἔφει ἀπὸ τί νὰ πέθανε.

Φαίνεται πῶς ἔπαθε ἀπὸ τὸ πολὺ κρυσὶ.

Καὶ ὕστερα σου λένε ὅτι δὲν φταῖς; ὁ ἄντρας.

Ἰστορικὴ σιγμὴ

Λαυδῖνον (πίσημον) Ὅσοι ἀπέθανον ἐτάφησαν ὑπὸ τὴν γῆν.

Ἀθήναι (κατ' ἐλείγον ἀγοζίνητον). Ἀθημαρχικὰ ἔκλογα ἐπιστεῦδονται ὀρι- σθησαν ἀνστακλήτως τὴν 1 Μαΐου 1942. Κων)πολις (Ἀσούματος Βοσδῶ). Εἰς τὴν Μαύρην θαλάσσαν τὸ Ἑλληνικὸν ὑπερωκεάνειον «Καλυδῶν» ἐβυθίσθη αὐτανόθρον, τὸ πλῆρωμα ἐσώθη λεπτομέ- ρεια ἐλλείπουσι.

Πιστωτοῦ; (τοῦ μὴ βιάζοντος ἀνταποκορὸν ὀδ' αὐτῆ). Προσημνύεται ἡ νόσος πανούκλης.

Μικρὰ εἰδήσεις

Εἰς τὴν γραφεῖα τῆς «Κατακεκαυμένης» πωλοῦνται στερὰ ἐπισημοῦ βιβλίου. Ζητεῖ θέσιν νεκροθάπτου, κάρτι; πε- πειραμένος ἀρθρον κατηρητῆς.

Ἐξῆ ἀνίσθη ὄνος μὲ τὸ σχοινί δεμῆ- νος. ὁ εὐθὺν παρὰ κείτῃ ἀφ' οὗ κρατήσῃ τὸν ὄνον νὰ μᾶς ἐπιστρέψῃ τὸ σχοινί, δι- ὅτι μᾶ; χορᾶζεται.

Ἀλληλογραφία

Ἐργαμάτων! Εἰσθαί ἕνας ἐξάσιος ὑπὸ τοὺς ἀνερογάτας μᾶς' ὄνον' σᾶ, πα- ρακαλοῦμεν νὰ μὴ θέτετε ὀξείας ἀντὶ πε- ριπέτωμενας.

ΓΕ. ΣΑ. ἀπεροφίθησαν τὴ χειρόγραφα

σας εἰς τὸ ἐλόμενον θὰ δημοσιεῖ ὄσιν.

Ἐγκοις ψευδώνμων 40 δραχ.

Ἐνεκρίθησαν τὰ ψευδώνυμα, «Φα- σουλῆς Πελικέτος» καὶ «Μπούρας».

Εἰς τὰς ἄλλας ἐπιτολάς αἰτινες ἐλή- φθησαν δὲν θ' ἀπαντήσωμεν, διότι ἔτσι μᾶς ἄρῶσι.

Ὁ Ἀρχισυντάκτης

Πάτριαι Δέων Σκληραβανιώτης

— Τι νὰ σοῦ πῶ Φρόσω μου.

Ὁ Θεὸς νὰ τόνε συχωρήσῃ τὸν ἄνθρωπο ἢ καλὰ ἔκαμε ἢ κακὰ.

Δὲν πρέπει νὰ κατηγοροῦμε τοὺς ἄλλουδ'.

— Τι τὰ θές μωρὴ Κώσταινα οἱ ἄντρας φταῖνε, πῶς νὰ τὰ πολυλογοῦμε;

“Ἄσῃμε ἤσυχῃ.

Πᾶου νὰ θυάξω τὸ μωρὸ καὶ νὰ στρώσω τραπέζι γιὰ θ' ἄβῃ ὁ ἄντρας μου.

— Καλυμέρα κυρά Κώσταινα.

— Σῦρε στὸ καλὸ κυρά Φρόσω.

— Ἀλήθεια τί νὰ λέῃ τώρα ἢ κυρ' Ἀλέξω;

— Τι νὰ λέῃ ἔξερω κι' ἐγώ;

Γεώργιος Ι. Κουμπάτης

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΤΗΛΗ
ΤΑ ΕΠΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ

Πολλοί άνθρωποι βλέποντες κάτι παράδοξον, λέγουσιν «αὐτὸ εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ 7 θαύματα τοῦ Κόσμου» ὀλίγοι ὅμως γνωρίζουσι ποῖα εἶναι τὰ θαύματα ταῦτα ἅτινα δὲν εἶναι ὑπερφυσικά ἀλλ' ὀφείλονται εἰς τὴν ἀνθρώπινην δύναμιν καὶ ἐπιστήμην. Εἶναι δὲ ταῦτα τὰ ἑξῆς:

1ον) Ὁ Ναὸς τῆς Ἱερουσαλήμ ἀνεγερθεὶς ὑπὸ τοῦ Σολομῶντος τῷ 2989 ἀπὸ κτίσεως κόσμου χρησιμοποιήσαντος διὰ τὴν οἰκοδομήν 25 χιλιάδας ἐργατῶν. Ἰνιες ἐργάσθησαν 7 ὀλόκληρα ἔτη.

2ον) Αἱ πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου μνημεῖα τεράστια τῆς ὑπερφηφείας τὸν ἀνθρώπων. Ἀνηγέρθησαν ἀπὸ τὸν Χέοπον τῷ 980 π. χ. χρησιμοποιήσαντα πρὸς τοῦτο 100 χιλιάδας δούλων ἐπὶ 40 ἔτη ἐργασθέντων ἐκάστη πλευρὰ τῆς βάσεώς τῆς (11 στρέμματα) εἶναι 863 π. Περιέχει 208 σειρὰς λίθων, ὧν ἕκαστος ἔχει μῆκος 3 μ. πλάτος 4 καὶ πάχος 3 τὸ βάρος συνολικῶς ὑπολογίζεται 6,316.000 τόνους.

3ον) Οἱ κρεμαστοὶ κήποι τῆς Βαβυλώνας, οὓς κατασκεύασεν ἡ Σεμίραμις, καὶ ὧν τὰ θερίπια ἀνεκάλυπεν ὁ Ἄγγλος Rassam. Οὗτοι ἦσαν κήποι πεφυτευμένοι ἐφ' ὑψηλοῦ ἐπὶ οἰκοδομήματος ἔχοντος ἐπάλληλα δύματα καὶ ποτιζόμενα δι' ὑδραυλικῶν συστημάτων.

4ον) Ὁ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἐφέσῳ τοῦ ὁποῦ ἔκαυσεν ὁ Ἡρόστρατος διὰ ν' ἀποθανάτιση ὡς ἐπικατάρατος τὸ ὄνομά του.

5ον) Ὁ φάρος τῆς Ἀλεξανδρείας ἢ ὁ Κολοσσὸς τῆς Ρόδου οὗτις ἦτο ἄγαλμα ἀφιερωμένον εἰς τὸν Ἥλιον εἶχε τοιοῦτον μέγεθος ὥστε πλοῖον μεθ' ὅλων τῶν ἰστιῶν του διήρχετο διὰ μέσον τῶν σκελῶν του. Ἀνετράπη ἐκ σεισμοῦ τῷ 224 π. Χρ. ὀκτακόσκιαι κάμηλοι ἐφόρτώθησαν τὰ συντρίμματα αὐτοῦ.

6ον) Ὁ λαβύρινθος τοῦ Ἰαμμινύχου ἐν Αἰγύπτῳ ἐν ᾧ διεκρίνοντο 12 παλάτια τῶν μετὰ τὸν Σάθωνα ἀρχόντων.

7ον) Τὸ ἄγαλμα τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς κατασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ καλλιτέχνου Φειδίου καὶ τοποθετηθὲν ἐντὸς τοῦ ναοῦ τοῦ ἀνεγερθέντος ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς Ἠλείας ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως. Τὸ περίφημον τοῦτο ἄγαλμα συνέκτετο ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, οἱ εἰσβάλλοντες βάρβαροι κατέστρεψαν αὐτὸ ἵνα ὠφεληθῶσι τὸ πολῦτιμον ὕλικόν του.

Τὰ ἀνωτέρω τεράστια ἔργα ὀνομά-

ζοντο θαύματα διότι καθ' ὅλον τὸν χρόνον διήγειρον τὸν θαναασμὸν ὀλόκληρον τοῦ κόσμου. Ἐκτὸς ὅμως τούτων ὑπῆρχον καὶ ἄλλα δευτερεύοντα τοιαῦτα, ἅτινα ἐπίσης εἶναι ἄξια λόγου εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν.

Τὰ θαύματα ὅμως ταῦτα τῆς τέχνης τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς ὠχρῶσι σήμερον πρὸ τῶν ἐξαισιῶν νεωτέρων μεγάλων ἔργων τῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ μηχανικῆς ἐπιστήμης ἐν τε τῷ παλαιῷ καὶ τῷ νέῳ κόσμῳ ὅπως ὁ Πύργος τοῦ Ἀϊφελ ἐν Παρισίοις καὶ ἡ μεγάλη γέφυρα τοῦ Μπρούκλιν ἐν Νέα Ὑόρκῃ τὰ Μπαράξ τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νεῖλου, οἱ ἐγκαταστάσεις ἐπὶ τῶν καταρρακτῶν τοῦ Νιαγάρα καὶ τόσα ἄλλα θαυμάσια ἐπινοήματα καὶ δημιουργήματα τῆς ἀνθρώπινης διανοίας.

Γ. Παππηλιντζής (δημοδιδάσκαλος)

ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΖΩΗ

Μεταξὺ δύο φοιτητῶν:

— Δὲν μοῦ λές, Θόδωρε, τί διαφέρει ὁ τακτικὸς καθηγητὴς ἀπὸ τὸν ἔκτακτον;

— Νὰ, οἱ τακτικοὶ καθηγηταὶ δὲν εἶνε τίποτε ἔκτακτοι πράγματα, οἱ δὲ ἔκτακτοι δὲν εἶνε ποτέ τους τακτικοί.

Ἡ κόρη ἢ ἔχουσα καλὰ εἶδη ἔχει ἀρκετὴν προίκα.

Ὁ Ζολᾶ ἠσμενίζετο νὰ λέγη ὅτι εἰς τὰς βλέβας του ἔρρεεν αἷμα τριῶν ἐθνικοτήτων: Γαλλικὸν διότι ἡ μήτηρ του ἦτο Γάλλισ, Ἰταλικὸν διότι ὁ ἐκ πατρὸς πάππος του ἦτο

Ἰταλὸς καὶ Ἑλληνικὸν διότι ἡ μάμη του, ἡ σύζυγος τοῦ πάππου του ἦτο Ἑλληνίς.

Διὰ τὸν ὑπουργὸν τὸν ζητοῦντα νὰ αὐξήσῃ τὰ ἐπιδόματα τοῦ Κράτους:

Ἐπαύχουσι δύο εἰδῶν φόροι τῶν ὀποίων ἡ εἴσπραξις θὰ ἦτο εὐκολωτάτη: ὁ φόρος ἐπὶ τῆς ὠσαιοτήτος καὶ ὁ φόρος ἐπὶ τῆς εὐφύιας.

Τοὺς φόρους τούτους προθύμως θὰ ἔσπευδον νὰ πληρώσουν ὅλοι οἱ φορολογούμενοι καὶ μάλιστα θὰ ἔσπευδον περισσότερον ἐκείνοι οἱ ὀποιοὶ θὰ εἶχον ὀλιγωτέραν ὑποχρέωσιν πρὸς τοῦτο.

Προξενήτρια εἰς ὑποψήφιον γαμβρύν:

— Γιατί ποῦ λές, εἶνε τρεῖς κόραις. Τῆς μκρότερης τῆς δίνει ὁ πατέρας τῆς 30.000 προίκα, τῆς δεύτερης 10.000 καὶ τῆς τρίτης ἐπειδὴ εἶνε ἀπὸ τὸν ἕνα ὄμο ὀλίγον σὰν καμποῦρα τῆς δίνει 60.000.

Ἐποψήφιος γαμβρὸς: Μήπως ἔχει καμμίαν ἄλλη ποῦ νὰ εἶνε καὶ ἀπὸ τοὺς δύο ὄμους καμποῦρα:...

Χωρικὸς τις ἐξωμολογεῖτο ὅτι ἔκλεψε τοῦ γείτονός του ἕν ἄρνιον.

— Νὰ τὸ δώσῃς πίσω εἰς τὸν κύριόν του, εἶπεν αὐτῷ ὁ πνευματικὸς, διότι δὲν θὰ σοῦ δώσω ἄδειαν νὰ κοιωνήσῃς.

Ἀλλὰ τὸ ἔφαγα, ἄγιε πάτερ... Τόσῳ τὸ χειρότερον. Εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν τὰ ἄρνι θὰ ζωντανεύσῃ καὶ θὰ σὲ κατηγορήσῃ καὶ αὐτό.

Πῶς; Θὰ ζωντανεύσῃ τὸ ἄρνι στὴν δευτέραν παρουσίαν; Τότε τὸ πρᾶγμα διορθώνεται. διότι θὰ πᾶ σὸ γείτονά μου «νὰ τὸ ἄρνι σου, πάρετο.»

Τρεῖς χιλιάδες γάμοι τελοῦνται ἡμερησίῳ καθ' ἑλὴν τὴν ὑφείλιον.

Ἐὰν λάβωμεν ὡς μέσον ὄρον 70 παλμούς κατὰ λεπτόν τῆς ὥρας, ἡ καρδιά ἀνθρώπου ζήσαντος 90 ἔτη, ἐνήργησε κατὰ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του 3.012.280.000 παλμούς.

Φιλάρσεκος δεσποινὴς ἐπασχε δεινῶς ἀπὸ ἀγρυπνίας.

Ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς στενοχωρίας τῆς ἐφώνησε μετὰ δακρυῶν.

Δόστε μου ὄπιον, θέλω νὲ πάρω ὄπιον. Ὁ δὲ ἀδελφὸς τῆς καλαμπορίζων τῷ ἀπαντᾷ.

Τὸ ξέρω κι' ἐγὼ πῶς πέρνης ὄπιον, μὰ πρέπει νὰ τὸν βροῦμε πρῶτα....

Τὰ «Ἀκροθίνια» πωλοῦνται εἰς τὸ πρακτορεῖον τοῦ κ. Πάνου Πανουργιά,

Ἀπὸ τὰς καλλιτέχνιδας τῆς σκηνῆς

ΒΡΥΣΦΥΛΑ ΠΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Τὴν 19ην Ἀπριλίου

ΤΑ "ΑΚΡΟΘΙΝΙΑ"

Θὰ κυκλοφορῶσιν εἰς ἕκτακτον πανυγηρικὸν
παράρτημα ἐπὶ τῇ ἑκατονταετη-
ρίδι τοῦ θανάτου
τοῦ Βύρωνος

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΤΩΝ ΑΚΡΟΘΙΝΙΩΝ»

Αἶνιγμα 1ον

Γυνὴ εἶμαι φοβερὰ φαρμακεύ-
τρια καὶ μάγος, ἀλλὰ ζῶ μεσ'
τὰ νερά, ἂν μὲ θεωρήσῃς ἄλ-
λως.

Αἶνιγμα 2ον

Ὅποιον κι' ἂν πλησιάσω, ὁ
καθεὶς μὲ ἀποφεύγει, κι' ἂν
τιμηθῶ τὴν κεφαλὴν καὶ ποι-
ὸς δὲν μὲ ζηλεύει;

Αἶνιγμα 3ον

Δύο ἄνθη μυροδάτα, τ' ὄνο-
μά μου ἀπαρτίζουν καὶ τὸν σύ-
νολόν μου πάντα κύμματα τὸ
πλημμυρίζουν.

Βραβεῖα

Τὸ μὲν πρῶτον κερδίζει ἓνα
μελανοδοχεῖον πολυτέλῃς μετὰ
δύο στακτοδοχεῖων. Τὸ δεύτε-
ρον ἓνα καινουργῆς Γαλλοελλη-
νικὸν λεξικὸν καὶ τὸ τρίτον
μὴν ἑτησίαν συνδρομὴν τῶν
«Ἀκροθινίων».

Δικαίωμα συμμετοχῆς

Ἐκάστη λύσις δέον νὰ συνο-
δεύεται μεθ' ἑνὸς διδράχμου.
Αἱ λύσεις θὰ γίνωνται δεκταὶ
μέχρι τοῦ 7ου φύλλου.

Ἐφημερίδες

Βιβλία

Περιοδικά

Διαφημίσεις

κλπ.

ΚΟΥ ΛΟΥΜΠΗΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΜΑΙΖΩΝΟΣ 149-98

!!!!!!
ΑΡΛ
Σ ΣΗΜΕΡΟΝ Ω
ΣΤΟ ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία: Δεξικὸν
Ἑλληνικὸν ὑπὸ Βυζαντίου χρυσόδε-
τον καὶ σχεδὸν καινουργῆς. Μυθολο-
γίαι τῆς Ἑλλάδος χρυσόδετος καὶ και-
νουργῆς. Ἡ ἐξ 100 βιβλίων σειρά
τοῦ Συλλόγου τῶν ὠφελίμων βιβλίων.
Πληροφορίαι παρὰ τῷ διευθυντῇ
τῶν «Ἀκροθινίων».

ΤΟ ΕΥΘΥΜΟΝ ΔΕΚ ΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΤΑ ΡΑΒΔΑΞΑΚΙΑ Τ' ΘΑΝΑΣ

Ζαχάρουμ' πλακίδα μ' Γεια σ'

Τι μ' γένεσ' ούρη γαλιάντρα μ'; είσι καλά; Γιώ, βόξα νάχ' ού μεγαλουδύναμους, γιά τ'ν όρχ είμι καλά.

Ίδα κι' έπαθα ού έρμους έσου νά φτάσου Ίδω στ' Πάτρα. Τού τί τραβ'ξα δέ μουλούεται. Άλλά τι να σ' πώ, μάλις έφτασα Ίδω, κι' όργη' απ' τ' Καλυδώνια, αναγάγξ' ή καρδούλα μ'.

Τι άν'ξες τού στόμα σ' πέντ' ούργιές ούρη; Σκιαχ'τες μπάς κ' είδα καμμι; προσυρουποδλα γινουστή μ', κι' σ' άπαρτήσου.Ισένα; παληρού σκιαχ'τρου τ' κιαράτ; Ε;...Ούδ'ογ' ούρη, κουτούλα μ' δέν είδα καμιά κουπέλλα, αλλά Ίδα τού ξαδερφός' τού Χαζουριανάκ' στ' Στάθινας. Κι' γιά νι μη τή πουλουουγάμι ούρη πλακιδούλα μ', άφοδ φλίθκαμε σταυρωτά, μ' λιέει πήμη περίπατου. Τ' λιές ούρέ, τ' λιέου, Ιγώ δέ πρώφτασα νθ'ρου κι' ού μ'λιές γιά περίπατου; Πάμι έλέμιν' έκείνους, είχα κιν' νά σ' Ίδου, κι' έκαμα στά μ'τια γιν' σένανε, Δέν μπορώ νά σ' φχαριστ'θου. Ούρ' Ιγώ, τ' λιέου, δέν έξερου άπ' αυτά, δέν έρχουμι είπα κι' θά γέν'

Άλλά, τέλους πάντων, έδουσα τόπου τ'ς ούργης, κ' ύπέκ'ψα μπρουστά στ'ν ύπουμουνή τ'!

Πζμι ΰυ: θέλ'ς, τ' λιέου. Θά πάμη μ' λιέει, κατ' πρώτουν στ' Ψ'λά λώνια.

Τι λιές ούρέ, έχ'νε και δω άλλωνια; Άλλά εκείνους άντι νά μ' άπαντήση έρχασι τή γέλοια.

Τι γιλ'ες ούρέ παληρού ζουντόθουλου, τ' λιέου, γιατί; κίν'ς ποδς δέν καταλαβαίν'ς; ή μάς κίν'ς τούν Ούγρουπαίου;

Μά μη νόμ'σες, μ' λιέει, έτ' είνε, τ' μπάρμπα Σταύρ' τ' άλλωνια; Ούρέ Ίδω είνε πλατεία, μεγάλ' κι' τρανή άπ' έχει κατ' μιούς κι' τ' άγαλμα τ' Γερμανού. Ίκει θά Ίδ'ς, μ' λιέει, κ' ένα σουρό δουλάκ, κι' όποια σ' άρέσ' εκείν' κ' θά Ξ'γγήσουμι.....

Τι μ' άγριουτρίξεις έτο' γιά ούρη; Ματαπάλε σιαχ'τικis μη σ' άπαρατήσου; Πίσουμ' σ' έχου Σατανά....

Κι, πλιέ, ούρη άγριαγκινάρα μ' προουχουροντας—προουχουροντας φτάσαμε στ' πιατεία τ' Άγιωργιού..... Άλλ' έδι κι' άρχή'σα νά κουντουστέκου.

Τι έχ'ς ούρέ; μ' λιέει ού Χαζουριανι νάκ'ς. Μή'χ'τόπ'ε στ' φτέρνα τού τοαρούχι μ' τ' λιέου κι' θά Ικάτσου νά τού

δγάλου...δέν μπορου άλλο νά κόψου δ'μα...Θέλου νά Ξησου τ' φτέρμα μ' γιά νά πάρου άνασασμό ού έρμους. Ούρέ τ' ή κ'μ'ς αυτου μ' λιέει. Ίδω είνε κόσμους είμαστα μέσο σέ πολ'τεία.

Δέν τ' άκούου Ιγώ αυτά, τ' λιέου. Κ' έκατσα, πλιές καταμεσης στ' πλατίας, άπ'άν' σέ κατ' πέτρες, πώκαναν ένα γουροδ'λ' κι' μέσ' τ'μέσ' Ίτανε κατ' λιουντ'ρια σιδι'ρένια, π' όγ'άν'νε και κάπου-τι νιρό άπ' τού στόματ'.

Ταυτα κι' μένου κι' δω σέ περιμένου σί φλώ περιδιδ'ς

Νάσουσ Κουρκουλιός φίλτατους ειλικρινός

50 λεπτά ή λέξις

Προσοχή. Άνταλάσω έπιστολάς με γυμνασιοκόριτσα. Γράφατε: «Κουνοΰπι» γραφεία «Άκροθινί-ων».

Άλληλογραφώ με μορφομένα κοριτσια 15 19 έτών. Γράφατε: «Έστανήσιον» Πόστ-Ρεστάντ Πά-τρας. Άνταλλάσω έπιστολάς με δεσποινίδας έγραμμάτους από 15 20 έτών. Γράφατε: «Σατανάν» γραφεία «Άκροθινίων». Άνταλλάσσω έπιστολάς με έγράμματα κοριτσα. Γράφατε: Φαντομάν: Γραφεία «Άκροθινίων».

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΟΝΥΜΩΝ

ΕΚΑΣΤΗ ΔΡ. 5

Ένεκρίθησαν τή έξις ψευδόνυ-μα: «Πορτογούης», «Φαντομās», «Έσπερία», «Μάγκας», «Ζ. Π.», και «Κόμης Μοντεχρίστος».

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Άστακός. Μάρτιος. Γενομένων, τήν παρελθούσαν Κυριακήν Ήθην τρέχοντος, εκλογών επιτροσων τού Ίερού Ναού Άγίου Νικολάου, έξελέγησαν αιμψηφει οι Ίδιοι κ. κ. Έλευθέριος Μάντζαρης, Άθανάσιος Χασάτης, Ίωάννης Φάρος και Γεώργιος Σδράλιας.

Κωνσταντίνος Φλέτης

Χαλκίς. Μάρτιος. Τήν παρελθούσαν Πέμπτην 20 τρέχοντος έγεινε ή από σκηνης διδασκαλία τής «Έσ-θηρ», υπό τού άρχηγού τού Έρασιτεχνικού μας Συλλόγου κ. Χριστ. Ψαλτώφ. Καθ' ή πληροφορούμεθα έντός μηνός θά παιχθ' ή υπό τού Συλλόγου τό υπέροχον δρώμα τού Ζάγου «Καρδιά και Γένος».

Γ. Ι. Φουσάρας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Σ. Άγορίνιον. Ευχαριστού-μεν. Άναμένοντες άποτελεσματά σας. Β. Π. Άθήνας., Φροντίσα-τε. Κόμην Μοντεχρήστον Άθήνας έλήφθησαν. Α. Χ. Άστακόν. Ευ-χαριστούμεν διά συνδρομάς.

Παρακαλούνται οι λαβόντες τή φύλλα μας και θέλοντες νά έγγρα-φώσι ύνδρομηται, όπως έμβάσω-σι τήν συνδρομήν των προς τήν διαχείρησιν τού Περιοδικού, άλλως νά έπιστρέψωσι ταυτα.

(ή Δεσύθουσις)

Η άρχαιότερα έν τή κόσμω έπιστολή εύ-ρισκεται έν τώ Βρεττανικώ Μουσείω. Καιτοι είνε γεγραμμένη προς 3000 έτών. τή γραμ-ματα έν τούτοις είνε εβανόγνωστα. Δ δει μίαν έγδιαφέρουσαν εικόνα τού βου έν Αιγύπτω επί τής βασιλείας Ραμίεσος τού Βου.

Έν τισ έστιατορίω. Πελάνης: Παιδι δέν μοφάινεται τόσο καλό τό νάρι. Είσι βιβειος διει εινε φρέσνο; Υψηλότη: Δέν ξεύρω, κ'είς μόνον 4 ή-μέρες έχω καυ ήλθα σ' αυτό τό ξενοδοχείον.